

Sydsvenskans fotograf Hussein El-Alawi tar bilder på Sami. Bilden som vår kontakt Khaled skickade i måndags (infälld).

med honom. Jag fick livet tillbaka.

Nu vill Sami prata med oss. Vi går förbi platsen där polisen grep honom för tre dagar sedan, fortsätter över Vasagatan och sätter oss på ett kafé.

Hur kom du från Marocko till Sverige?

– Jag kom till Spanien, från Spanien till Frankrike, från Frankrike till Italien, från Italien till Schweiz, från Schweiz till Tyskland, från Tyskland till Danmark, från Danmark till Finland, från Finland till Danmark, från Danmark till Sverige.

– Att migrera gick upp i mitt huvud. Jag skulle bara resa, för när man har ett mål finns ingenting annat. Ingen återvändo.

Flera gånger återkommer han till pappan. Det var för att tjäna ihop de runt 8 000 kronor som operationen kostar, som han begav sig ut i Europa.

Och om din pappa får sin operation, åker du tillbaka till Marocko då?

– Nej.

Varför inte?

– Jag vill inte. Jag är tacksam om min pappa får sin operation, för då kan jag stanna här och jobba med mig själv och börja läsa för att bli något. Kan jag börja läsa, kan jag börja planera min framtid.

Hur gör du om du inte får stanna här?

– Då åker jag till min moster i Spanien och bygger min framtid. Vet du varför jag vill åka till Spanien när allt är färdigt med min pappa? Jo för det finns en överenskommelse mellan Spanien och Marocko och min moster kommer att hjälpa mig att få mina papper.

– Har du någon annan fråga? undrar Sami och sippar på sin cola.

Hur är det med Kanada då, är det bara en dröm?

– Det är bara en dröm. Jag har aldrig hört talas om någon marockan som lyckats ta sig dit. Det är bara för dem som har mycket pengar.

Han ser trött ut. Och det dröjer inte länge innan koncentrationsförmågan sviktar. Istället försjunker han i egna tankar, samtidigt som han pillar på diktafonen eller biter nervöst i sin egen jackärm.

Det är ingen tvekan om att det är ett litet barn som sitter framför oss. Nu säger han att han är elva år, inte åtta eller nio som han uppgett i Danmark och Sverige. Ett par gånger under samtalet rinner tårarna. Som när han pratar om shahadan han skrek ut i vänthallen på Malmö C.

– Jag trodde att jag skulle dö.

Sedan tar han det från början, ungefär så som han gjorde under förhöret med svenska polisen i Köpenhamn en vecka tidigare.

– Jag grät och sa varför slår du mig och så puttade jag tillbaka. Gå härifrån jag vill åka till Danmark. Du har inte rätt att slå mig. Han slängde mig på marken och slog mig och sa att poliser kommer att ta dig. Han höll mig och ströp mig, hårt och länge. När jag kände att jag inte längre kunde andas sa jag en shahada. Sen kom polisen och tog ännu hårdare stryptag, och satte mig i en trång bil.

Något bett vill han först inte känna vid. Sedan säger han att han bet vaken, fast bara i jackan. Men inte i början av ingripandet, som SVT häv-

”I Marocko lär sig gatubarnen tidigt att slåss. Livet är våldsamt. Man får mycket stryk av polisen också.”

Khaled.

CHATT

Tyck till om reportaget

■ Ställ frågor om reportaget till Sydsvenskans Jens Mikkelsen och Hussein El-Alawi klockan 11 på måndag på Sydsvenskan.se.

dat i ”Veckans brott”, utan när han låg under vakten på golvet och inte kunde andas.

– Lyssna på mig, farbror, det är jag som har blivit slagen, inte jag som slagit vakten. Han tvingade mig att försvara mig på något sätt.

Det finns uppgifter om att du spotat och sparkat folk på tåget och burit dig dumt åt?

– Jag svär på den store guden att jag aldrig gjort det. Jag vet inte var de fått det ifrån, att jag ska ha slagit, spottat eller sparkat på resenärer. Jag vet inte varför de vill mig illa.

Koncentrationen tryter igen. Samis blick söker sig ut mot gatan.

Varje gång ni kommer till ett nytt land placeras ni på olika boenden och rymmer. Hur lyckas ni hitta varandra igen?

– Facebook.

Sami kan inte läsa eller skriva och när han plockar upp sin telefon för att visa sin brors Facebookprofil ber han om hjälp. Telefonen är inte inställd på spanska eller arabiska, utan på polska.

– Jag har fått den av en kompis, säger Sami och ler.

På kompisgängets Facebooksidor finns många bilder där de poserar med sedlar och iPhones. På flera av bilderna räcker de finger mot kameran, i ett barnsligt försök att se coola ut.

Det är något som skaver. Bilderna på Facebook, stöldmisstankarna på Centralen, den haschrockande nioårningen på McDonald's och nu den polska mobilen i Samis hand. Det blir allt tydligare att dessa unga pojkar skapat egna regler och strategier för att överleva. En verklighet där barnen är både

offer och förövare, på samma gång.

Khaled, som vi träffade kvällen innan, hjälper oss att förstå att våldet och stölderna är en del av unga migranternas vardag.

– På gatan är det enda sättet att överleva, säger han.

– I Marocko lär sig gatubarnen tidigt att slåss. Livet är våldsamt. Man får mycket stryk av polisen också. Även i Spanien slår polisen barn, men där tar de dig avsides och slår utan att lämna märken.

Utanför kaféet på Vasagatan står Sami och blåser upp sig för att se tuffare ut på bilderna som tas. Vi skakar hand och för en stund lämnar vi våra journalistroller och försöker få honom att förstå att han kan få hjälp, om han tillåter det. Sami nickar instämmande men är redan på väg över den hårt trafikerade Vasagatan. De närmaste dagarna kommer han att gripas två gånger av poliser och ordningsvakter, och placeras på nya boenden som han rymmer ifrån. Men det vet han inte än. Pojken som så många debatterat och pratat om, hänat och hatat, försvinner ensam ut i vimlet.

TEXT: JENS MIKKELSEN

jens.mikkelsen
@sydsvenskan.se

TEXT: FEDERICO

MORENO
federico.moreno
@sydsvenskan.se

FOTO: HUSSEIN

EL-ALAWI
hussein-el-alawi
@sydsvenskan.se